

ler mindre ubestemt og ubestemmelig, hvorvidt det ved den os forelagte allerhøieste Kundgjørelse, ved de Handlinger, som deraf maatte udspringe og som dertil maatte knytte sig, og ved de Forhandlinger desangaaende, som Fremtiden maatte medføre, maatte være sat i Tvivl og gjort vaklende. Jeg antager i det Mindste i dette Stykke at være vis paa at udtale, hvad der lever i hele Thinget og i hele det danske Folk; og derfor har jeg tilladt mig at forudskikke en Udtalelse af dette mit Haab, et Haab, som dog vel ikke skal beskæmmes.

Men et andet Haab, som den høitagtede Minister i tidligere Møder fremkaldte ved sin bestemte Udtalelse af, at Slesvigholsteiniismen nu skulde være til Ende, — ja det Haab har jeg rigtignok fundet besynderlig stiftet. Den høitærede Minister vil tilgive mig; men jeg kan ikke see den Sag anderledes, trods de Dplysninger og Forklaringer, som af ham ere blivne meddeelte. Det forekommer mig, at, naar den høitærede Minister selv definerer Slesvigholsteiniismen som den administrative og judicielle Forbindelse mellem begge Hertugdømmer, og naar vi saa gaae ind paa denne Definition og altsaa antage, at det er den, som efter hans Løfte skal ophøre, saa staaer det i en ganske besynderlig Sammenhæng dermed, at for det Første den administrative Forbindelse i Henseende til visse bestemte og benævnte Anliggender, — som derhos endnu have den Egenkab, at en Deel af dem kan gives en ganske ubestemmelig Udstrækning, — dog skal vedblive, ja, at den skal erklæres for Noget saa varigt, at Tilstrækningen af dens Vedbliven er optagen i det Actstykke, som foreligger os, af 28de Januar d. A.; og at dernæst den judicielle, — jeg fristes næsten til ligefrem at sige, ligeledes skal vedblive. Den høitærede Minister vil tilgive mig, hvis jeg fatter Sagen urigtig; men jeg seer dog virkeligen ikke rettere, end at, hvad der er suspenderet, det er netop som saadant endnu tilstede, det vedvarer endnu. — Altsaa: den judicielle Forbindelse skal ogsaa vedblive, — kun at den indtil videre vil være suspenderet, saalænge nemlig, indtil Fremtiden ogsaa i det Stykke faaer forklaret, hvem der har Ret, de Mange, som rimeligviis haabe, at ogsaa den

skal i sin Tid erklæres paa ny at træde i Kraft, eller de Mange, som have ønsket og haabet, at dog den idetmindste skulde gaae over fra Suspensionen til en fuldkommen Afsettelse.

Det er af den høitærede Minister blevet stærkt udtalt, at, naar der tydedes hen til Evang, Evang nemlig fra Udlandets Side mod vor Regjering, en Evang, som skulde have havt nogen Indflydelse paa de Beslutninger, som udtales i den Allerhøieste Kundgjørelse, vi her nærmest have at holde os til, saa maatte han paa det Bestemteste benægte det; men, tilsvøede den høitærede Minister, „Hans Majestæts Erklæring af 14de Juli 1850 skulde redeligen oplydes“. Ja, det er ogsaa min Overbeviisning, at ethvert Kongeord skal redeligen oplydes; og det har her i Danmark været temmelig eiendommeligt og karakteristisk, at det ogsaa har været Kongernes Overbeviisning. Men det forekommer mig rigtignok, at, dersom der ikke har været nogen Evang, saa kunde vi vist noget tidligere have ventet, at Hans Majestæt vor aller-naadigste Konge vilde være skreden til saadanne Beslutninger, formedelst hvilken hans Erklæring i Documentet af 14de Juli 1850 „redeligen skulde oplydes“. Og jeg seer saaledes ikke rettere, end at den Kendsgjerning, at der er forløben saa lang Tid mellem dette Løfte og det formeentligen nu foreliggende Skridt til Udførelsen deraf, som den ærede Minister her nærmest har at forsvare, — at det altsaa peger hen til, at der dog idet Mindste paa mærkelige Maader maa være gjort Forsøg paa at virke ind paa Hans Majestæts Beslutninger i saa Henseende, hvorfor jeg forøvrigt ikke skal beraabe mig paa, hvad der vist vil være i Thingets Grundring fra tidligere Møder, at der foreligger Antydninger, ikke blot fra Thinget men vel endnu mere fra en ganske anden Side, som gaae ud paa, at Udlandet har gjort en Indflydelse gjældende, som neppe har kunnet være uden Indvirkning paa Afgjørelsen af de Spørgsmaal, hvilken Hs. Majestæts allerhøieste Kundgjørelse af 28de Januar d. A. beskæftiger sig med. Det er sagt af den høitærede Minister, at Forandring i Grundloven ikke